

SCRISOARE CIRCULARĂ

Martie 2013

Alegere – rânduire mai dinainte

Din inimă doresc să vă salut pe toți cu AȘA VORBEȘTE DOMNUL din Isaia 46:10:

„Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: «Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea»”.

Înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a întocmit planul Său de mântuire și El a hotărât cum va fi dus la îndeplinire planul Său de răscumpărare. În mijlocul istoriei omenirii se împlinește planul de mântuire și este absolut necesar ca noi să recunoaștem care au fost intențiile Lui pentru ai Săi și să ne lăsăm incluși în acest plan.

În prima sa predică după revărsarea Duhului Sfânt, apostolul Petru a arătat că tot ceea ce s-a petrecut cu Isus a fost o parte a sfatului lui Dumnezeu și conform planului Său de mântuire. El a spus despre Răscumpărător următoarele: *„Pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. (Ioan 19:16-37) Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea”*(Fapte 2:23-27; Ps. 16:8-11).

În cea de a doua predică a sa, Petru a scos în evidență faptul că Dumnezeu a vestit mai dinainte ceea ce urma să împlinească: *„Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi”* (Fapte 3:18; Ps. 22; Isa. 53).

Și în a treia sa predică apostolul se ocupă încă o dată de tema rânduiri mai dinainte: „În adevăr, împotriva Robului Tău cel sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău”(Fapte 4:27-28).

În planul de mântuire al lui Dumnezeu nu sunt incluși doar evreii, poporul ales al lui Dumnezeu, ci și toți credincioșii dintre neamuri. Alegerea și rânduirea mai dinainte pe care a făcut-o El întrece orice înțelegere omenească.

„El zice: «Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului»” (Is. 49:6).

Pavel a legat făgăduința de credință: „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.»” (Gal. 3:8; Gen. 18:18).

„Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sământă” (Rom. 9:8). „Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței” (Gal. 4:28).

Adevărata credință este ancorată în făgăduințele lui Dumnezeu. Așa cum Avraam a crezut ceea ce i-a făgăduit Dumnezeu și a văzut apoi împlinirea acesteia, tot așa toți aleșii cred făgăduințele lui Dumnezeu și trăiesc apoi împlinirea lor: „Pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit” (Gal. 3:14). Adevărații copii ai lui Dumnezeu primesc deplina binecuvântare a tuturor făgăduințelor prin puterea Duhului Sfânt.

Pe cât de sigur s-a descoperit Cuvântul într-un trup de carne în chipul Fiului lui Dumnezeu (Ioan 1), pe atât de sigur se va descoperi fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu rânduiri mai dinainte pentru ei, în toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. În El toate făgăduințele pe care ni le-a dat

Dumnezeu sunt „Da și Amin” – prin împlinirea lor în și prin noi, spre slava lui Dumnezeu (2 Cor. 1:20).

De la început Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni cu o voință liberă astfel ca fiecare să se poată decide pentru sau împotriva Sa. Dar pentru că El a știut cine va primi oferta Lui de har, El a putut scrie numele lor în cartea vieții Mielului înainte de întemeierea lumii (Apoc. 13:8; Apoc. 17:8; Apoc. 21:27).

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale...” (Efes. 1:4-5).

Mai mult decât atât, El „... a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine însuși” (vers. 9) Amin!

Apostolul Pavel a subliniat în mod repetat realitatea alegerii și rânduirii mai dinainte. El a scris: *„Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit”* (Rom. 8:28-30).

La aceasta sunt rânduiți cei aleși. Înainte de fi fost un pământ, un rai, o cădere în păcat a omenirii, chiar înainte să înceapă timpul, Dumnezeu i-a rânduit mai dinainte pe cei aleși, i-a ales, i-a pus deoparte și i-a sfințit în Isus Hristos.

„Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17:19).

Oricine citește ceea ce este scris începând de la Ioan 17 vers. 20, va fi condus mai adânc în planul lui Dumnezeu.

„Eu în ei și Tu în Mine - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (vers. 23).

„Eu În ei...”. Aceasta este taina lui Dumnezeu împlinită în mijlocul celor aleși și rânduiți mai dinainte. Noi avem totul deplin în

El, Cel care a spus: „...fîndcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17:24).

Răscumpărătorul și răscumpărații au fost deja iubiți și rânduți înainte de întemeierea lumii. „...și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu să fiu în ei” (vers. 25-26). Amin!

Ca o concluzie la această temă, în Efes. 3:1-12 Pavel scrie următoarele: „Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta...în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că, adică, Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus...pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelegciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu...”.

Primire și respingere

În Romani, capitolele 9, 10 și 11, Pavel lămurește faptul că Israel, poporul ales, a respins ceea ce a făgăduit Dumnezeu, iar cu referire la neamuri el spune: „Și Isaia merge cu îndrăzneala până acolo că zice: «Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine.» Pe când, despre Israel zice: «Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă.»” (Rom. 10:20-21; Lev. 26; Eze. 20).

Israel s-a împotrivot; întregul Israel a refuzat și a rămas în necredință și neascultare. Apostolul a continuat: „Întreb, dar: «A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?» Nicidecum! Căci și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte...” (Rom. 11:1-2).

Dumnezeu nu a lepădat pe poporul Său, deși poporul Său L-a respins. Cu toate acestea, El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Numai cei care L-au primit și au crezut în Numele Lui primesc dreptul

de a fi copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1:11-12). Până în ziua de astăzi mahrama este peste inimile lor și nu poate fi dată la o parte decât prin descoperirea lui Isus Hristos (2 Cor. 3:12-18).

Noi trăim acum la sfârșitul timpului de har și ceea ce s-a întâmplat atunci cu Israelul, se întâmplă acum cu Biserica dintre neamuri:

„Căci și nouă ni s-a adus o veste bună că și lor; dar lor Cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit” (Evrei 4:2).

Alegerea trebuie primită și trăită în mod personal. Adevărata credință este ancorată în făgăduințele lui Dumnezeu și numai adevărata credință conduce la împlinirea acestora. Acum este de mare trebuință ca toți credincioșii să se lase incluși în planul Său hotărât mai dinainte.

Credința trebuie să fie urmată de ascultare; putem vedea aceasta în special la Avraam atunci când a trebuit să-l jertfească pe Isaac (Iac. 2:21-26, Gen. 22). Avraam n-a făcut nimic de capul său, ci el s-a supus și a făcut ceea ce îi poruncise Domnul. În felul acesta credința a fost dovedită prin faptă. Exact același lucru este și cu privire la poporul Său ales și de asemenea cu Biserica! Credința fără fapta însoțitoare este moartă și este doar o mărturisire cu buzele.

Apostolul Petru a arătat că: *„Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine.»” (1 Pt. 2:6; Ps. 118:22).*

Este minunat: toți cei ce nu-și pun încrederea în ei înșiși sau într-un om, ci doar în El, Piatra scumpă din capul unghiului, sunt zidiți împreună ca pietre vii și nu vor fi niciodată dați de rușine: *„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (v. 5) – și noi suntem Casa Lui, stâlpul și temelie adevărului (1 Tim. 3:15; Evrei 3:6).*

„Cinstea aceasta este, dar, pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului» și «o Piatră de poticnire și o stâncă de

cădere.» Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul și la aceasta sunt rânduți” (1 Pt. 2:7-8; Isa. 28:16).

Aici se face o deosebire clară între adevărații credincioși care își pun încrederea în Domnul și cei din mijlocul poporului Său care nu cred așa cum spune Scriptura. La prima venire a lui Hristos, ziditorii religioși au lepădat Piatra din capul unghiului; acum ei leapădă Piatra de încheiere (Zah. 4:7, Fapte 4:11). Domnul și Răscumpărătorul nostru este Cel dintâi și Cel de pe urmă, El este Alfa și Omega, Piatra din capul unghiului și Piatra de încheiere.

Pentru ca fiecare să se poată verifica pe sine dacă face parte dintre adevărații credincioși, cei aleși, cei rânduți mai dinainte sau dacă face parte dintre cei ce se poticnesc de Cuvântul pe care Dumnezeu l-a făgăduit pentru timpul nostru, fiecare ar trebui să citească din nou versetul corespunzător: „...Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul și la aceasta sunt rânduți” (1 Pt. 2:8). Aceasta doare, dar așa este. Întotdeauna este vorba despre Cuvântul făgăduit pentru acest timp și despre ceea ce face Dumnezeu în prezent. Cine nu primește și nu crede este rânduț să rămână în necredință și neascultare, să se poticnească și să fie osândit.

Pentru unii El este Stânca Mântuirii, pentru alții El este o piatră de poticnire. Cine nu-L crede pe Dumnezeu se poticnește de această piatră din cauza neascultării față de Cuvânt. Și este uimitor faptul că și aici se vorbește despre rânduire. Ori de câte ori venea timpul împlinirii, toți cei aleși credeau, recunoșteau timpul și ceasul și aveau parte de ceea ce făcea Dumnezeu. Următorul lucru este valabil pentru ei: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Pt. 2:9-10).

Pavel, care datorită chemării divine avea o responsabilitate directă, se prezintă în felul următor: „Pavel, rob al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului care este potrivit cu evlavia...” (Tit 1:1).

Apostolul arată cât de important este să crezi adevărul și care sunt consecințele dacă adevărul nu este crezut: „...Și cu toate amăgirile nelegiurii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună ...” (2 Tes. 2:10-11). Dragostea divină pentru Cuvânt este condiția pentru ca acesta să ne fie descoperit și să fim păziți de orice minciună. Referindu-se la adevărații credincioși, apostolul scrie mai departe următoarele cuvinte, pe care și eu le aplic acum tuturor celor ce cred cu adevărat: „Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului...” (v. 13).

În Epistola către Timotei, omul lui Dumnezeu scrie: „Dar Duhul spune lămurit, că în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Tim. 4:1).

Cu adevărat noi am ajuns în timpul de sfârșit și vedem că și acest Cuvânt se împlinește. Pe cât de sigur este că fiecare învățătură adevărată vine de la Dumnezeu, pe atât de sigur este că orice învățătură greșită vine de la duhurile înșelătoare, de la draci. Doar Duhul Adevărului călăuzește în tot adevărul (Ioan 16:13). Și numai „...cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8:14).

Apoi el i-a arătat tovarășului său de lucru de atunci – și astăzi nouă, tuturor – condiția principală: „...vei fi un bun slujitor al lui Hristos Isus, fiindcă te hrănești cu cuvintele credinței și ale buneii învățături pe care ai urmat-o până acum” (1 Tim. 4:6b; Isa. 28:17).

Apostolul ne îndeamnă mai departe cu aceste cuvinte: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci, dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă” (1 Tim. 4:16). Amin!

„Învață pe oameni aceste lucruri și spune-le apăsător. Dacă învață cineva pe oameni învățătură deosebită și nu se ține de cuvintele

sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de învățătura care duce la evlavie, este plin de mândrie și nu știe nimic...” (1 Tim. 6:2b-4).

Fiul Omului a spus: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 7:16-17). Același lucru poate fi spus de fiecare adevărat slujitor trimis cu adevărat de Domnul. Mai întâi noi trebuie să fim gata să facem voia lui Dumnezeu și abia după aceea ne va fi descoperită. Mai întâi, Domnul cel înviat i-a învățat pe apostoli timp de 40 de zile (Fapte 1:1-5) și după aceea le-a poruncit: „...Învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Mat. 28:20). Învățătura apostolilor care ne-a rămas scrisă pe paginile Bibliei este învățătura lui Hristos: ea rămâne valabilă până la sfârșit ca singura învățătură adevărată (Fapte 2:42).

Noi trebuie să luăm foarte în serios și următorul text din Scriptură: „...că nici o minciună nu vine din adevăr” (1 Ioan 2:21). Cu privire la adevărații credincioși noi citim: „Pentru adevărul acesta care rămâne în noi și care va fi cu noi în veac” (2 Ioan 1:2). La aceasta noi spunem: „Amin!”

În 2 Timotei 3, Pavel descrie lucrurile care vor avea loc la timpul sfârșitului: „După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința” (2 Tim. 3:8). Ei se ridică mereu împotriva celui pe care Domnul l-a chemat să predice adevărul absolut în legătură cu planul de mântuire. Ei sunt oameni cu mintea stricată. La aceasta mai trebuie spus că fiecare învățătură adevărată are un înțeles și fiecare învățătură falsă nu are niciun înțeles.

În Numeri capitolul 16 ne-a rămas scris că pe timpul lui Moise, împotriva lui s-a ridicat disprețuitorul Core care era chiar din seminția lui Levi, pe care Dumnezeu a ales-o să slujească în Templu. Acest levit a îngăduit ca în inima lui să se ridice invidia; el s-a uitat cu dispreț la Moise, omul chemat de Dumnezeu și s-a gândit că acel bărbat își dădea prea multă importanță. Și iată că el a strâns repede un grup în jurul lui. Dar apoi Dumnezeu l-a judecat pe acest Core care a

disprețuit trimiterea unică a lui Moise și i-a făcut un sfârșit lui și grupului său. De ce a fost scris acest exemplu pentru noi? Ca o avertizare (2 Tim. 3:16).

Nu prorocii mincinoși și hristoșii mincinoși care se ridică peste tot pot face rău credincioșilor mesajului din timpul sfârșitului, ci desigur cei care „...se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor” (Fapte 20:30). Ei pretind că au fost chemați prin slujba mesagerului, dar apoi ei umblă pe propriile lor căi, ca Datan și Core formând grupuri care cred descoperirile lor deosebite. Epistola lui Iuda spune despre ei: „*Ei sunt aceia care dau naștere la dezbinări...*”. Fiecare slujbă așezată de Dumnezeu slujește cu adevărat la zidirea Bisericii (Efes. 4:11-16).

Desigur, dacă ar fi posibil, chiar și cei aleși ar putea fi înșelați de basmele meșteșugit alcătuite. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, acest lucru nu este posibil. Cei aleși recunosc înșelăciunea religioasă; ei rămân în Cuvânt și în Biserică.

Așa cum în timpul lui Ilie cei 7.000 de bărbați din Israel nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal, după cum o arată omul lui Dumnezeu în Rom. 11:5, „*Tot așa și în vremea de față este o rămășiță datorită unei alegeri prin har*”. Amin.

Doar cei aleși formează Mireasa Mielului care va fi luată în slavă la revenirea lui Hristos. Ei sunt fecioarele înțelepte care vor fi gata și vor intra la ospățul de nuntă (Mat. 25:10, Apoc. 19:7). Lor le este adresată această fericire: „*Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!*” (Mat. 13:16). Ochii lor văd; urechile lor aud; inimile lor cred; ei recunosc ziua cercetării pline de har a lui Dumnezeu. Pentru ei sunt valabile toate cele nouă fericiri; ei au inima curată și vor vedea pe Dumnezeu (Mat. 5:3-12). Ca cei aleși, ei rămân în Cuvânt și resping orice interpretare; ei rămân în har și în dragoste; ei umblă pe căile lui Dumnezeu; ei ascultă numai ceea ce spune Duhul lui Dumnezeu Bisericii prin Cuvântul lui Dumnezeu.

O comparație care merită toată atenția

Ce s-a întâmplat la prima venire a lui Hristos și ce se petrece acum, înaintea celei de a doua Lui veniri? Ioan s-a ridicat și a mărturisit despre lumină astfel ca toți oamenii să vină prin el la adevărata credință (Ioan 1:7). Așa cum Isaia 40:3 și Maleahi 3:1 s-au împlinit în slujba lui Ioan Botezătorul și anume că prin mesajul lui vor fi ajunse inimile părinților care trăiau în credința Vechiului Testament și urma să fie pregătit un popor care să fie gata pentru Domnul (Luca 1:16-17), tot așa inimile copiilor lui Dumnezeu sunt întoarse acum la învățătura apostolilor și la credința părinților apostoli. Prin acest *ultim* mesaj este pregătit din nou un popor pentru Domnul.

În 1 Cor. 10 Pavel ne-a arătat exodul poporului Său ales, Israelul. Ei toți au fost sub nor; ei toți au trecut prin Marea Roșie; toți au fost botezați pentru Moise; toți au mâncat mana; toți au băut dintr-o stâncă duhovnicească, care era Hristos (vers. 1-4).

Dar apoi a venit sentința cutremurătoare: „*Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie*” (v. 5). În versetul 11, noi suntem cei vizați în mod direct: „*Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor*”. Acest exemplu a fost scris ca o avertizare pentru noi, cei ce trăim în timpul de sfârșit al acestei lumi. Nu ajunge să vorbim despre proroc, despre chemarea afară, despre botez, despre stâlpul de foc, despre ceea ce a făcut Dumnezeu – noi trebuie să ne întrebăm pe noi înșine ce a făcut Dumnezeu în viețile noastre și dacă Dumnezeu își găsește cu adevărat plăcerea în noi.

În vremea de atunci majoritatea celor din poporul Său ales, Israel, n-au fost plăcuți lui Dumnezeu. Și exact acesta este lucrul important, fapt pe care ni-l arată și exemplul lui Enoh: înainte să fie răpit, el a primit mărturia că este plăcut lui Dumnezeu (Evrei 11:5-6).

Acesta este punctul important, ca noi să recunoaștem calea pe care Dumnezeu duce Biserica acum, pentru că doar așa Își poate găsi Dumnezeu plăcerea în toți cei ce vor fi răpiți. În adâncul inimii lor ei

sunt într-un acord deplin cu Dumnezeu, cu Cuvântul Lui și prin aceasta ei sunt în voia lui Dumnezeu pentru această fază de încheiere a planului de mântuire.

Iată ce a trebuit să spună Domnul despre poporul Său ales, care a văzut marile Lui lucrări timp de 40 de ani și care, totuși, nu a crezut: „*De aceea M-am dezgustat de neamul acesta și am zis: «Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele!»*” (Evrei 3:10). Am recunoscut noi căile Domnului cu Biserica Lui pentru această perioadă de timp? Sau ne rătăcim în inimile noastre și mergem pe propriile noastre căi?

Aici trebuie să ne referim la 2 Cor. 11:1-6. Pavel, omul chemat de Dumnezeu, era cuprins de o gelozie după voia lui Dumnezeu pentru că el îi logodise pe credincioși cu un singur Bărbat și el voia să prezinte lui Hristos o fecioară curată. Dar el se temea ca șarpele să nu-i înșele cu viclenia sa pe credincioșii ușuratici și astfel să-i îndepărteze de la Hristos spre cel rău. De aceea el face o comparație cu ceea ce s-a întâmplat cu Eva. După ce a fost înșelată, Eva nu a mai fost fecioară. După ce a fost înșelată, ea a purtat în sine sămânța șarpelui, s-a dat apoi lui Adam, l-a născut pe Cain și a continuat să nască, aducând pe lume și pe Abel (Gen. 4). În Eva au fost două semințe diferite, doi fii care au fost numiți frați (Gen. 4:8-10). Cain a fost un frate fals; el nu a fost fiul lui Adam și nu se găsește în nici una din spițele lui de neam. El a fost fiul celui rău (1 Ioan 3:12).

Cu referire la Eva, fratele Branham a subliniat de multe ori faptul că șarpele a adăugat și apoi a folosit un singur cuvânt pentru a pune la îndoială tot ce spusese Dumnezeu. În felul acesta s-a petrecut păcatul original, „necredința” și apoi amăgirea, care au dus la moartea firească și duhovnicească. De aceea, fratele Branham a subliniat în mod repetat că necredința este „păcatul original” care atrage după sine toate celelalte păcate și fărădelegi. Fiecare interpretare face să se ridice îndoieli cu privire la ceea ce a spus Dumnezeu și astfel credința este anulată și înlocuită de necredință.

Care este taina cu privire la Hristos și Biserica Mireasă? Maria era logodită cu Iosif, dar ea era fecioară. Ea a crezut făgăduința și a spus: „*Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!*” (Luca

1:38). Sămânța divină a fost pusă în pântecele său printr-o zămislire supranaturală, așa cum a fost spus dinainte în Ps. 22:9: „*Da, Tu m-ai scos din pântecele mamei...*” și „*Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut*” (Ps. 2:7; 2 Sam. 7:14). Și astfel s-a împlinit Cuvântul din Isaia 7:14: „*Iată, fecioara va rămâne însărcinată...*” și Cuvântul s-a făcut trup; Fiul lui Dumnezeu S-a născut (Mat. 1:18-25, Luca 1:26-38). În același fel, sămânța divină a Cuvântului, în care se găsește germele de viață, este așezată ca și Cuvânt al făgăduinței în pântecele feciorelnic al Bisericii, din care va ieși ceata biruitorilor, cei care vor crește la statura de om mare (Efes. 4:13).

Trebuie subliniat mereu că acum, la sfârșitul timpului de har, adevărata vestire a ultimului mesaj divin este mai importantă ca oricând: Cuvântul făgăduinței asupra căruia veghează Dumnezeu și pe care El Însuși îl va aduce la împlinire în copiii făgăduinței.

Ce are loc înaintea revenirii lui Hristos?

În Ioan 14 găsim făgăduința principală a iubitului nostru Domn: „*Mă duc să vă pregătesc un loc...și...Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine*”.

Totuși, înainte de aceasta, trebuia să se îplinească ceea ce El, de asemenea, a anunțat mai dinainte: „*Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile*” (Mat. 17:11). Făgăduința venirii unui proroc ca Ilie înainte de a veni ziua Domnului, este scrisă în Maleahi 4:5-6. Și ea s-a împlinit în zilele noastre. Așa cum Ilie a luat douăsprezece pietre, a rezidit altarul Domnului și a chemat poporul Israel ca să ia o decizie, același lucru a avut loc prin slujba fratelui Branham, care a așezat pe sfeșnic învățătura celor doisprezece apostoli. Ilie s-a rugat: „*Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne ești adevăratul Dumnezeu și să le întorci astfel inima spre bine!*” (1 Împ. 18:37). Domnul Însuși a întors și inimile noastre.

Despre Răscumpărătorul nostru este scris: „*Pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor*

lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Fapte 3:21). Așa cum a spus Dumnezeu, acum este timpul chemării afară, este timpul restituirii și reșezării în starea de la început. Temelia originală a fost pusă; mesajul divin, curat al Evangheliei veșnice este predicat (Matei 24:14; Apoc. 14:6).

La prima venire a lui Hristos, pe pământ au avut loc lucruri supranaturale: un înger, care a putut spune: „*Eu sunt Gavril, care stau înaintea lui Dumnezeu; am fost trimis să-ți vorbesc...*”, i-a apărut lui Zaharia în Templu și i-a dat făgăduința nașterii lui Ioan Botezătorul (Luca 1:11-25). Apoi îngerul Gavril a venit la fecioara Maria și i-a vestit nașterea Răscumpărătorului (Luca 1:26-38). În slujba Domnului nostru s-au petrecut mereu lucruri supranaturale. Și credincioșii din Biserica de la început au trăit lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu. Ne amintim de chemarea supranaturală a lui Pavel (Fapte 9). În primele trei versete din Apocalipsa cap. 1 citim că Domnul a trimis pe îngerul Său ca să-i arate slujitorului Său Ioan tot ce urma să se întâmple. În ultimul capitol, în vers. 16, Domnul nostru mărturisește încă o dată: „*Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici*”.

Pe 7 mai 1946, un înger a venit la fratele Branham și i-a spus: „**Nu te teme! Eu sunt trimis din prezența lui Dumnezeu să-ți spun...**”. După cum este cunoscut tuturor celor din cadrul mesajului, fratele Branham a primit în acest fel chemarea lui directă la slujba prin care inimile copiilor lui Dumnezeu au fost întoarse la obârșie, la început, la Cuvânt, la credința părinților apostoli. Cuvântul Domnului rămâne în veac și „*v-a fost propovăduit prin Evanghelie*” așa cum a mărturisit Petru (1 Petru 1:25). Noi avem de-a face acum cu cea mai importantă perioadă a planului de mântuire.

Mesajul celui care a premers prima venire a lui Hristos conținea o făgăduință deosebită. Toți cei care au crezut și au fost botezați, l-au auzit pe Ioan spunând: „*...El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc*” (Mat. 3:11). „*În voi, care ați auzit mesajul, ale căror inimi au fost întoarse la El, care ați fost botezați, în voi Își va împlini El făgăduința!*” În Fapte 2 citim cum s-a împlinit aceasta (vers. 33-

41). În ziua de Rusalii, mai întâi cei 120 de credincioși care erau strânși în odaia de sus, au fost umpluți cu Duhul Sfânt. Apoi, predica lui Petru a străpuns inimile multora și ei au întrebat: „*Fraților, ce să facem?*” După aceea a venit răspunsul care este valabil și astăzi: „*Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*”

În Fapte 2:41 li s-au adăugat trei mii de suflete, iar în Fapte 4:4, cinci mii de suflete. Slujba premergătorului s-a meritat: multe inimi au fost pregătite; ei erau în așteptare; ei au crezut făgăduința; ei au avut parte de ceea ce se petrecea în acele zile. În același fel, inimile adevăraților credincioși sunt legate acum cu Domnul și toți sunt într-o mare așteptare a lucrurilor pe care Dumnezeu le va face. Ei s-au lăsat botezați biblic în Numele Domnului Isus Hristos și ei vor trăi lucrarea puternică a Duhului.

Pe 11 iunie 1933, din norul supranatural fratelui Branham i-au fost spuse următoarele cuvinte: „**Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis ca să premergă prima venire a lui Hristos, la fel mesajul dat ție va premerge a doua venire a lui Hristos!**” Fratele Branham a repetat de mai multe ori aceste cuvinte în predicile sale și chiar a accentuat: „**Nu că eu voi fi premergătorul, ci mesajul va fi premergătorul.**” Conform Isaia cap. 55, nu mesagerul, ca purtător al Cuvântului, va împlini scopul pentru care l-a trimis Dumnezeu, ci mesajul însuși o va face. „*Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.*” (vers. 11)

Pentru că am fost un martor ocular care am trăit adunările fratelui Branham și am fost în legătură cu el timp de zece ani, eu cunosc foarte bine ceea ce i s-a spus cu privire la mesajul pe care el trebuia să-l aducă. Dar mai târziu, s-au publicat versiuni complete diferite de cea originală și autentică, versiuni în care cuvântul „mesaj” lipsește. Conform ultimei versiuni, glasul i-ar fi spus: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis ca premergător al primei veniri a lui Hristos, tu vei aduce a doua venire a lui Hristos.” O versiune mai veche spunea: „...tu ești trimis să premergi a doua Lui venire.” Dar

adăugarea sau scoaterea unui singur cuvânt, schimbă complet ceea ce a spus Domnul (Apoc. 22).

Motivul pentru care frații falsifică cu bună știință formularea trimiterii, este evident: prin aceasta ei vor să spună că, odată cu slujba fratelui Branham, totul s-a încheiat. Unii chiar cred că Domnul a venit deja și acum îi pretinde pe ai Săi; alții cred că răpirea a avut deja loc; iar alții cred că Îngerul Legământului a venit pe pământ și a pus un picior pe pământ și altul pe mare; că Apocalipsa 10 s-a împlinit deja; că scaunul harului a devenit scaunul de judecată; că cele șapte tunete sunt șapte bărbați deosebiți; și multe alte lucruri care produc confuzie. Ei nu pot și nu vor să creadă că la porunca Domnului fratele Branham doar a înmagazinat hrana și a așezat-o din coșuri pe rafturi, așa cum a văzut în simboluri într-o viziune. Totuși el nu a împărțit hrana pregătită pentru a fi servită la masă. Ei nu pot și nu vor să creadă că pe 3 decembrie 1962 prorocul mi-a spus: „Așteaptă cu împărțirea hranei până vei primi și restul” și „Hrana se află în predicile care sunt înregistrate pe benzi.”

În anii trecuți, opt frați din patru țări au călătorit la Jeffersonville pentru a vorbi cu cei doi martori care erau prezenți atunci când fratele Branham a repetat prin descoperire ceea ce-mi spusese Domnul pe 2 aprilie 1962. Martorul principal, fratele Fred Sothman, care din 1948 a fost apropiat de fratele Branham ca nimeni altul, chiar a repetat ultimilor doi frați exact cuvintele pe care mi le-a spus prorocul. El a putut să-și aducă aminte încă bine propoziția: „Așteaptă cu împărțirea hranei până vei primi și restul.” De ce nici unul dintre frații care-și publică teoriile nu i-a întrebat pe martori? Răspunsul este evident: atunci ei nu ar mai putea continua cu defăimarea; atunci ei ar trebui să recunoască ce face Dumnezeu în prezent prin mesajul acestui ceas.

Fiecare trebuie să se decidă dacă Îl crede pe Dumnezeu și Cuvântul Lui sau crede interpretările; în cazul de față, dacă crede ceea ce a fost spus cu adevărat sau crede ceea ce au făcut falsificatorii din ceea ce a fost spus. Cu toate acestea, lui Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru, Îi va fi prezentată o fecioară curată (2 Cor. 11) și fecioarele înțelepte vor fi gata la revenirea Mirelui (Matei 25:10).

Pregătirea fecioarelor înțelepte este, fără îndoială, legată de slujba slujitorului înțelept și de ceata slugilor credincioase din Matei 24:45-47, pentru că direct în capitolul următor este spus: „*Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare*”. Aceasta se aplică timpului nostru. Foamea duhovnicească despre care s-a spus dinainte în Amos 8:11 este prezentă și hrana care a fost depozitată prin porunca Domnului este împărțită acum, așa cum mi-a poruncit Domnul pe 2 aprilie 1962. Mai târziu, El mi-a mai spus: „**Slujitorul Meu, Eu te-am rânduit conform Matei 24:45-47 pentru a împărți hrana...**”. La Dumnezeu, totul decurge în ordine și conform planificării divine. Ceea ce a spus El atunci este valabil și astăzi: „*Cine vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește...*” (Luca 10:16).

O comparație importantă

Conform Matei 25:1-13, Împărăția cerurilor este asemănată cu zece fecioare care au ieșit să-L întâmpine pe Mire. Toate au auzit mesajul și și-au luat lămpile cu ele. Dar apoi toate au adormit. Noi trebuie să comparăm Matei 25:5 cu Matei 13:25: sămânța bună a fost semănată de Fiul Omului; apoi oamenii au adormit și chiar acela a fost timpul pe care l-a folosit vrăjmașul pentru a-și semăna sămânța lui rea. Fratele Branham a numit-o „sămânța discordiei”. În pilda din Matei 25, toate fecioarele au adormit de asemenea și chiar acum dușmanul folosește ocazia pentru a-și semăna sămânța lui. Fiecare interpretare este de fapt o sămânță străină pe care a semănat-o vrăjmașul. Spre seară s-a arătat lumina; la miezul nopții, la trezire, se va descoperi cine a umblat în lumină și a ajuns la țintă – cine este nechibzuit și cine este înțelept. Acest lucru nu are loc în timpul serii atunci când mesagerul apare (este în acțiune), ci are loc la miezul nopții atunci când vine Mirele. Căci exact atunci este vremea când celor nechibzuite le lipsește uleiul Duhului. Da și apoi ele sunt trimise la cei ce vând – nu la El, Cel care botează cu Duhul Sfânt și cu foc! Cei ce vând vorbesc mult despre descoperirea Duhului, dar ei înșiși nu o au.

Aproape că nu pot fi repetate cuvintele pe care Mirele le spune fecioarelor nechibzuite: „*Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare și*

au zis: «Doamne, Doamne, deschide-ne!» Dar el, drept răspuns, le-a zis: «Adevărat vă spun că nu vă cunosc!» (Matei 25:11-12). Acest „mai pe urmă” sau „mai târziu” va fi atunci un „prea târziu”. Aceste cuvinte nu sunt adresate necredincioșilor, ci credincioșilor. Fecioare, care au auzit strigătul de trezire de la miezul nopții și care au ieșit în întâmpinarea Mirelui, trebuie să audă cuvintele: „Nu vă cunosc”. Ce s-a întâmplat cu ele? Au depășit ele linia într-un anumit punct, au pierdut trecerea de la o fază la alta a lucrării lui Dumnezeu? S-au lăsat ele amăgite, duse în eroare?

În ultimul mesaj adresat Bisericii, Domnul stă în fața ușii (Apoc. 3:20): dacă aude cineva glasul Lui și deschide ușa, El va intra la el și va cina cu el. N-au auzit fecioarele nechibzuite ultima bătaie în ușă și nu au deschis ușa pentru El? La sfârșit ele însele vor sta în fața ușii închise. De fapt Isus este ușa prin care noi trebuie să intrăm. El este Bunul Păstor și oile Sale ascultă numai de glasul Lui (Ioan 10). Ce glas au ascultat fecioarele nechibzuite? Au urmat ele un străin care aduce învățături străine? Acest „Nu vă cunosc”, adresat celor nechibzuite, este dincolo de înțelegerea noastră.

Toți cei din Biserică, care acceptă vreo sămânță străină sunt pângăriți și nu mai pot aparține de fecioarele înțelepte; ei sunt amăgiți, așa cum a fost Eva. Pavel a spus-o cu toată claritatea că în cazul amăgirii, este predicat un alt Isus și o altă evanghelie sub influența unui alt duh.

Cele nechibzuite se lasă aruncate înapoi și înapoi de orice vânt de învățătură și astfel gândurile lor sunt stricate și atrase spre cel rău (2 Cor. 11:1-6). Cele înțelepte rămân credincioase și primesc numai sămânța Cuvântului. Ele rămân sub influența divină, crezând ce spune Scriptura și așa cum spune Scriptura. În ele triumfă credința care a biruit lumea.

Observați asemănarea între felul în care Domnul Se adresează făcătorilor de minuni, care de fapt sunt niște înșelători și fecioarelor nechibzuite: „Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.»” (Matei 7:23) și:

„Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare și au zis: «Doamne, Doamne, deschide-ne!» Dar el, drept răspuns, le-a zis: «Adevărat vă spun că nu vă cunosc!»” (Matei 25:11-12).

Pe cât de sigur s-a împlinit Scriptura referitoare la slujitorul credincios, pe atât de sigur se va împlini și cea referitoare la slujitorul cel rău din Matei 24:48-51 și de asemenea se va împlini ceea ce Pavel a spus prin duhul profetic: „Sunt mulți nesupuși, flecari și amăgitori,...cărora trebuie să li se astupe gura. Ei buimăcesc familii întregi, învățând pe oameni, pentru un câștig urât, lucruri pe care nu trebuie să le învețe” (Tit 1-11). Și în generația noastră mai întâi a fost semănată sămânța bună; apoi a venit vrăjmașul și a semănat sămânța lui pe același teren. Dar un proroc adevărat nu devine niciodată un proroc mincinos și un slujitor înțelept trimis de Însuși Domnul nu devine niciodată un slujitor rău – și nici invers. Fiul Omului seamănă întotdeauna numai sămânța bună prin slujitorii Săi, pe când vrăjmașul seamănă sămânța rea. Ceea ce a spus Domnul nostru rămâne adevărat pentru totdeauna: „Țarina este lumea; sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina sunt fiii celui rău...” (Matei 13:38-52).

„Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Ioan 13:20).

Prin învățătura Sa, Dumnezeu face din dreptatea Lui o orientare pentru noi (Isaia 28:17, 1 Tim. 4:6, Tit 2:7). La masa Domnului este servită numai hrană curată. Acum se descoperă cine a găsit legătura cu lucrarea următoare a lui Dumnezeu și trăiește în prezența lui Isus Hristos și, la fel, se vede clar cine a rămas la trăirile din trecut ale prorocului și doar vorbește despre el și despre lucrurile care s-au petrecut în slujba lui. Tot ceea ce a făcut parte din slujba mesagerului s-a împlinit și nouă ne-a fost vestit întreg planul lui Dumnezeu. Fratele Branham a vorbit despre fiecare temă biblică. Ca și Pavel, el a arătat bărbaților, femeilor, fiecăruia în parte locul lui potrivit; el a vorbit despre rânduiala în Biserică, despre slujbe, iar la porunca Domnului a vorbit și despre dificila temă despre „Căsătorie, divorț, recăsătorire”. Prin harul lui Dumnezeu, tot ce a învățat fratele Branham poate fi rânduit biblic. În zilele biblice preocuparea nu era

viața lui Moise sau Ilie, sau cea a lui Ioan Botezătorul, a lui Petru sau a lui Pavel, despre care nu știm aproape nimic. La fel astăzi, preocuparea nu este povestea vieții fratelui Branham, ci Isus Hristos și planul de mântuire pe care Dumnezeu îl aduce acum la încheiere.

Noi respingem hotărât orice idolatrie și cult al personalității. Numai cel ce nu recunoaște că Dumnezeu nu-și împarte slava cu nimeni va adora bunurile personale ale prorocului, ba chiar și mormântul acestuia. Noi însă nu-l predicăm pe proroc, ci lucrurile care i-au fost descoperite, ca și lui Pavel, prin Duhul – noi Îl predicăm pe Isus Hristos ca fiind Același ieri, azi și în veci. Oricine este ales cu adevărat, trăiește în prezența lui Dumnezeu. Toți cei aleși sunt părtași slujbei prorocului prin faptul că ei recunosc ceea ce a făcut Dumnezeu și încă face după plecarea acestuia. Preocuparea actuală este ceea ce Domnul Însuși a rânduit mai dinainte pentru acest timp. În deplin acord, recunoscători, putem spune „Amin!”.

Satan, pârâșul fraților, folosește oameni dușmănoși și aflați sub influența sa, ca să distrugă influența pe care o are slujitorul lui Hristos prin vestirea Cuvântului. Pârâșul va fi aruncat afară la sfârșit, atunci când este răpit copilul de parte bărbătească, cel care după ospățul de nuntă va cârmui toate Neamurile cu un toiag de fier (Apoc. 12:1-12). Aceasta este una din făgăduințele date biruitorilor (Apoc. 2:26-29). Atunci va lua sfârșit slujba de Mijlocitor a lui Isus Hristos (1 Ioan 2:1-2). Dumnezeu ne-a dăruit în Hristos o ispășire desăvârșită și o neprihănire desăvârșită prin sângele Mielului lui Dumnezeu. Între cei aleși nu va exista niciodată vrăjmășie. Cei aleși nu vor prizoni și nu-i vor acuza niciodată pe alții. Cain, sămânța șarpelui, a fost cel care s-a prefăcut că iubește, a lăsat ca în el să se ridice invidia pentru că Dumnezeu nu a primit jertfa lui, devenind astfel primul ucigaș (1 Ioan 3:9-12, Gen. 4:8).

Pe cât de sigur a intrat Răscumpărătorul în Locul Preasfânt din cer ca Mare Preot (Evrei 9:11-14) cu propriul Său sânge și a adus jertfă sângele Noului Legământ (Marcu 14:24) pe capacul ispășirii făcut din aur curat (Evrei 9:15-22, Exod 25:17), pe atât de sigur este El Mijlocitorul Noului Legământ (1 Tim. 2:5). Scaunul de judecată de la care se pronunța verdictul în Vechiul Testament a devenit scaunul

harului. Doar când întreg planul de mântuire va ajunge la împlinire și se va încheia, atunci scaunul harului se va transforma din nou în scaunul de judecată. Conform peceții a șasea (Apoc. 6:12-17), aceasta se va petrece atunci când soarele se va întuneca și luna se va preface în sânge, atunci când se va ivi ziua Domnului cea mare și înfricoșătoare (Isaia 13:9-16, Ioel 2:31, Mal. 4:1, Fapte 2:20, 2 Petru 3:10).

Pavel scrie mai departe: „*Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți!*” (Rom. 8:33). Cine vrea să-i condamne? Și el enumeră o serie de lucruri care pot veni asupra celor aleși, chiar necazuri și prigoane și încheie cu observația: „*Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru*” (Rom. 8:37-39).

Întreg planul de mântuire este bazat pe dragostea lui Dumnezeu. El ne-a iubit și El ne-a răscumpărat și noi, ca răscumpărații și iubiții Săi, putem să-L iubim pe El și unii pe alții, în dragostea Lui (Ioan 13:34-35).

Cei aleși și rânduiți mai dinainte de întemeierea lumii vor trăi lucrarea de încheiere a lui Dumnezeu. Mai întâi în inimile lor va fi semănată sămânța Cuvântului, peste care va cădea ploaia târzie (Osea 6:3, Ioel 2:23-24, Zah. 10:1, Iacov 5:7). Dumnezeu S-a îngrijit de toate lucrurile. La fel de sigur cum a încheiat El lucrarea de creație, la fel de sigur va încheia El și lucrarea de răscumpărare. Amin. Amin.

Anul 2013

În iunie 2013 se vor împlini 80 de ani de când fratele Branham a auzit un glas puternic vorbindu-i din norul de lumină supranatural și spunându-i că mesajul încredințat lui va premerge a doua venire a lui Hristos.

Acum 50 de ani, mai precis în luna martie a anului 1963, la porunca directă a Domnului, fratele Branham a vorbit într-o serie de adunări despre descoperirea celor șapte peceți. Un lucru extraordinar a avut loc înaintea acestui eveniment: pe 28 februarie 1963, fratele Branham era pe Muntele Sunset, în Arizona, SUA când deodată șapte detunături consecutive au zguduit întreaga zonă. El s-a referit de multe ori la aceste tunete și le-a comparat cu Apocalipsa 10 și a spus că ele sunt în legătură cu pecețile și cu credința de răpire. Acolo, dintr-un nor de lumină supranatural i-au apărut șapte îngeri așezați în formă de piramidă. Al șaptelea din această formație i-a vorbit și i-a spus să se întoarcă la Jeffersonville și să predice despre cele șapte peceți. Predicile au fost ținute din 17 până în 24 martie, anul 1963.

La deschiderea peceților era vorba despre descoperirea tuturor tainelor, despre vestirea întregului plan al lui Dumnezeu cu Biserica, cu Israel și în general, totul fiind bazat numai pe Sfânta Scriptură.

Din păcate, niciodată nu au existat atât de multe interpretări ale spuselor prorocului, atât de multe direcții și învățături, care sunt etichetate în mod greșit ca fiind „mesajul”, așa cum se găsesc astăzi. Fiecare se referă la proroc deși sunt prezentate interpretări personale, fără a se ține seama deloc de ceea ce spune Biblia.

Chiar nu observă nimeni cât de mult adaugă ei la Cuvântul scris prin așa-zisele „descoperiri deosebite”? Chiar nu se gândește nici unul măcar dintre ei la ceea ce a spus Domnul că se va întâmpla celor ce adaugă ceva la cuvintele prorociei și anume: „...*Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta...*” (Apoc. 22:18-19)? Ei nu vor fi în cer, ci afară și vor suferi urgiile din timpul necazului.

Cineva ar putea întreba, de exemplu, ce scrie în Biblie despre cele șapte tunete? Răspunsul este: nimic, absolut nimic. Ce aș putea

spune eu despre asta, ca slujitor al lui Dumnezeu pe care Domnul l-a chemat să predice Cuvântul? Nimic. De ce? Pentru că eu respect ceea ce a spus glasul din cer: „*Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!*” (Apoc. 10:4b). Cu privire la această temă controversată este absolut necesar să nu se ia doar citate din predicile anilor 1962/63, ci și ceea ce a spus fratele Branham după deschiderea pecetilor. În predica „Descoperirea lui Dumnezeu” din iunie 1964, fratele Branham a spus: „**Eu am răspuns: «Vezi, nu se poate adăuga sau scoate ceva din Cuvânt.» Apoi el m-a întrebat: «Acum, aceste șapte tunete ale căror glasuri s-au auzit, nu este aceasta o descoperire care va fi dată unui bărbat?» Eu am răspuns: «Nu, domnul meu. Asta ar însemna să scoți sau să adaugi ceva la Cuvânt.» Totul este descoperit aici, iar cele șapte peceti sunt descoperite și ne arată ce a fost descoperirea. Vedeți voi, El este încă Cuvântul. Voi nu puteți ieși din acest Cuvânt. Duhul lui Dumnezeu nu va părăsi niciodată acest Cuvânt. El va rămâne mereu cu Cuvântul Său...**” (1 Cor. 4:6).

Sunt 80 de ani de când i s-a spus că mesajul va premerge a doua venire a lui Hristos. Au trecut două mii de ani de când Domnul a dat făgăduința revenirii Sale. Pavel scria deja în timpul său: „*Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați*” (1 Cor. 15:51). Petru ne spune: „*Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință*” (2 Petru 3:9). Cuvintele Domnului nostru sunt încă valabile: „*Vegheați, dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru*” (Matei 24:42) și „*Luați seama, vegheați și rugați-vă; căci nu știți când va veni vremea aceea*” (Marcu 13:33).

Ne putem aștepta ca în scurt timp să se producă revenirea Mirelui ceresc, care va avea loc de îndată ce ultimul ales va fi chemat. Important este ca noi să fim gata. „*De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace*” (2 Petru 3:14).

Ultimul mesaj a ajuns până la capătul pământului și fiecare an ar putea fi și ultimul. De cea mai mare importanță pentru noi este orientarea primită prin Cuvântul prorociei, care nu permite nicio

interpretare personală (2 Petru 1:20). Noi citim în Cuvânt despre lucrurile care au fost spuse dinainte pentru acest timp și apoi noi vedem cum totul se împlinește.

În prezent este absolut necesar să rânduim corect tot ceea ce privește planul lui Dumnezeu de mântuire și de asemenea ca fiecare să se lase pe sine rânduit în mod corect. Eu cred că toți cei ce și-au primit alegerea și rânduirea lor mai dinainte, pot crede din inimă ceea ce face Dumnezeu în prezent. Toți ceilalți trebuie să se împace cu soarta lor pentru că ei s-au poticnit de Cuvântul pentru acest timp și nu au recunoscut ceea ce face Dumnezeu acum.

Pentru toți cei ce au găsit har înaintea lui Dumnezeu, singurul adevăr valabil este ceea ce este scris în Cuvânt. Și cei ce sunt sinceri în inima lor vor înțelege corect toate lucrurile. Eu nu trebuie să retrag nimic din lucrurile pe care le-am predicat sau le-am scris. Împreună cu toți cei aleși noi vom trăi desăvârșirea și în cele din urmă răpirea, așa cum mi-a fost arătat în ianuarie anul 1981, când am fost luat din trupul meu și am văzut o mulțime mare de oameni îmbrăcați în alb. Închei cu cuvântul spus de apostolul Pavel: „*Dar eu nu țin numai de la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu...Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu*” (Fapte 20:24+27).

Sincerele mele mulțumiri se adresează tuturor celor aleși și rânduți mai dinainte de pe toate continentele pentru faptul că au rămas credincioși Domnului, Cuvântului și lucrării Lui.

„*Apoi mi-a zis: «Scrive: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!» Apoi mi-a zis: «Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!»*” (Apoc. 19:9)

„*Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» și cine aude să zică: «Vino!» și celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!»*” (Apoc. 22:17).

Așteptări pe toate planurile

Pe 11 februarie 2013, Papa Benedict al XVI a surprins întreaga lume cu anunțul demisiei lui care a declanșat numeroase speculații privitoare la succesorul său.

„El va trebui să apere credința tradițională, dar în același timp să fie deschis lumii omului modern. El trebuie să vegheze asupra unității bisericii cu 1,18 miliarde de catolici și în același timp va planta credința în societățile pluraliste și multiculturale. El nu va fi prea bătrân, dar va aduce cu sine maturitatea și o educație înaltă.” Acesta este felul în care un jurnalist rezumă așteptările catolicilor de la noul papă. Bisericile protestante speră ca acesta să fie în primul rând un ecumenist.

În prezent, 349 de biserici și denominațiuni protestante cu peste 560 de milioane de oameni din peste 110 țări sunt unite în Consiliul Mondial al Bisericilor. Papa Benedict XVI, foarte stimat în întreaga lume, a găsit întotdeauna cuvintele corecte și textele biblice potrivite pentru a sublinia „unitatea creștinilor”. El a prezentat, de exemplu, cuvântul apostolului Pavel din Efeseni 4:4-6 care se referă la o credință și un botez: Benedict a vorbit despre „mărturisirea prin botez a credinței noastre în Dumnezeu”. Dar cine citește cu atenție ceea ce este scris de fapt în Biblie, va afla că acea unică credință și acel unic botez despre care vorbește Pavel n-au nicio legătură cu „un crez trinitar” și cu „un botez trinitar” așa cum este crezut și practicat de către biserici.

Papa Benedict s-a referit și la Ioan 17:21, unde se spune: „*Pentru ca toți să fie una...*” și aplică acest verset biblic ecumenismului. Dar cuvintele lui Isus nu se referă la o unire omenească a denominațiilor, ci la unitatea adevăraților credincioși cu Isus Hristos, Domnul nostru, în Cuvântul Lui.

După ce Papa Ioan Paul al II lea, care venea din Polonia și vorbea cursiv limba germană și limba rusă a jucat rolul principal împreună cu Mihail Gorbaciov în succesul reunificării Germaniei, Papei german, Benedict al XVI-lea i-a revenit rolul de a face pregătirile pentru unirea tuturor bisericilor. Papa Ioan Paul al II lea i-a

invitat pe reprezentanții a 12 religii mondiale, la Assisi, în Italia; Papa Benedict al XVI-lea a fost primul papă care s-a întâlnit vreodată cu un reprezentant al bisericii lutherane. Și aceasta a avut loc la Wittenberg, în Germania, locul unde Martin Luther a produs străpungerea Reformei.

În anul 2017 va avea loc aniversarea a 500 de ani de la Reformă și până atunci „rana produsă de Reformă” ar trebui să se vindece și toate bisericile fiice să se întoarcă în sânul bisericii mamă, astfel ca separarea să se încheie și să se poată înfăptui așa-zisa „unitate în diversitate” într-o „biserică unică”.

Unificarea este căutată la toate nivelurile, fie că este în domeniul religios, politic sau economic. Germania a fost unită; Europa se unește; întreaga lume se unește sub un singur cap care va fi respectat de către toți. Cu toate acestea, Biserica lui Isus Hristos nu este afectată de acest proces. Adevărații credincioși nu găsesc nicio recunoaștere în această lume. Lor li se aplică ce a spus Domnul nostru: „Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14). Ei sunt uniți sub Capul lor, Isus Hristos.

În anul 1993, deci cu numai douăzeci de ani în urmă, Vaticanul, ca stat papal a făcut schimb de ambasadori cu toate guvernele lumii, a recunoscut și a stabilit relații diplomatice cu statul Israel. În orice caz, papa este singura personalitate stimată în întreaga lume și este recunoscut ca o autoritate de către toate religiile și guvernele. De 18 ani se duc negocieri cu privire la trei domenii principale: statutul Bisericii catolice în Israel, dreptul asupra locurilor sfinte și taxele și dreptul de proprietate al Bisericii catolice în Țara Sfântă. În total sunt vizate 21 de locuri importante, terenuri și clădiri. Până acum, cel mai mare obstacol a fost refuzul Israelului de a renunța la controlul asupra Odăii de sus, care este situată pe Muntele Sion. Acum, Israel a cedat bisericii o „mică parte” și a acordat papei un loc oficial în Odaia de sus.

Acum că cele mai mari obstacole au fost înlăturate, noul ambasador catolic în Israel arhiepiscopul Giuseppe Lanzarotto a negociat cu fostul ministru de interne Danny Ayalon un acord care va

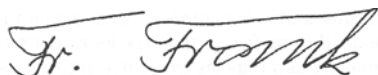
trebui semnat la Vatican în iunie 2013. Mai mult ca sigur acest acord va pregăti drumul pentru un tratat convenabil pentru palestinieni/musulmani, evrei și creștini. Acesta va include Muntele Templului și Ierusalimul de Est și se presupune că va aduce mult așteptata pace în Orientul Mijlociu și apoi în întreaga lume (1 Tes. 5:3). De fapt prorocul Daniel a spus dinainte în cap. 9:27: „*El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână...*”. Noul papă va trebui să-și asume rolul principal în negocierile de pace, pe care n-a putut-o împlini Papa Benedict, german și martor al groaznicelor vremuri naziste. Cel mai potrivit ar fi un papă din SUA, marea putere recunoscută de întreaga lume, ca să unească toate religiile și să clarifice statutul Ierusalimului pentru evrei și musulmani. Ce va trebui să vină va veni.

Fratele Branham a spus că tratatul va fi încheiat cam în același timp când are loc răpirea. Citat: „**În clipa când începe cea de-a șaptezecă săptămână, respectiv cei șapte ani, Biserica este plecată**”. (6 august 1961). Citat: „**După ce Biserica este răpită, Roma și evreii vor face un legământ între ei**”. (18 martie 1963). Prorocia biblică se împlinește sub ochii noștri la toate nivelurile și cu Israelul și noi putem să ne ridicăm capetele știind că răscumpărarea este aproape (Rom. 8:23, 1 Cor. 15:50-58, 1 Tes. 4:13-18, 1 Ioan 3:1-3).

„*Apoi mi-a zis: «Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape»*” (Apoc. 22:10).

„*Cel ce adeverește aceste lucruri zice: «Da, Eu vin curând.» Amin! Vino, Doamne Isuse!*” (Apoc. 22:20).

Din însărcinarea Lui

A handwritten signature in cursive script that reads "Fr. Frank". The signature is written in black ink on a white background.

Călătorie misionară

Și acest an a început cu o lungă călătorie și anume în India. Am fost copleșit când fr. Swamy, după adunarea binecuvântată din Chennai, mi-a luat mâinile și mi-a spus plin de recunoștință că el m-a auzit pentru prima dată predicând în anul 1964. El are acum 92 de ani și cu greu a putut crede că eu mai călătoresc. Și la Hyderabad și New Delhi, credincioșii au călătorit sute de kilometri pentru a participa la adunări.

Fratele Branham a fost acela care mi-a dat în decembrie 1962 adresa unui evanghelist renumit din India. Aceasta a fost cea de a douăzeci și patra călătorie misionară în India de la cea primă vizită din 1964. În tot acest timp, întreaga națiune a fost inclusă în vestire, din Nordul îndepărtat până în Sudul extrem. Nu numai în India, dar și în toate celelalte țări din Asia și Orientul Îndepărtat, Dumnezeu a făcut lucruri mari – cel mai recent fiind în Mongolia. Din păcate nu putem intra acum în detalii cu privire la ceea ce are loc acolo și pe continentul african sau în alte părți ale lumii.

Cu adevărat, toate națiunile și semințiile sunt binecuvântate în Isus Hristos, așa cum a făgăduit Domnul lui Avraam (Gal. 3:14). Noi suntem conștienți că acum are loc ultima chemare astfel ca și ultimul să fie chemat.

Două fotografii cu frații și surorile noastre din India.

Puteți să ascultați în direct, prin internet, adunările noastre lunare în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni – sâmbătă la ora 19:30 și duminică la ora 10:00 ora Europei Centrale (**ora 20:30 și 11:00 pentru România**). Predicile pot fi ascultate în limba română. Să aveți parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent conform planului Său de mântuire!

Pagina Misiunii din Krefeld

<http://www.freie-volksmission.de>

[E-mail: volksmission@gmx.de](mailto:volksmission@gmx.de) E.Frank@freie-volksmission.de

Telefon: +49.2151.545151

Fax: +49.2151.951293

Dacă doriți să primiți literatura noastră puteți scrie la adresa de mai jos:

**Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany**

© *autor și editor*

EwaldFrank

*